

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjatosok,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pōda,
Wokřew čel

F.

Szerbiske njedzelske łopjena.

Wudawa so kóždy kobotu w Šmolerjez knihicziščezěni w Budyšcinje a je tam sa šchwórtlětnu pschēdplatu 40 np. dostacž

14. njedzela po šwjatej Trojizy. Fil. 3, 12—16.

Zaposhčol Pawol wopisuje Filippiskim, kažte je nětko jeho žiwjenje, hdyž je wot Šhrystuša Jesuša sapschijaty. Pšchetož to je to wulke wobrocjenje w jeho žiwjenju, jako bu tam na puczu do Damastona wot Šhrystuša sapschijaty. Štym dnjom so nowe žiwjenje sapočza: do přědka w mjenje teho Anjesa! Wón derje čuje, so dawno hišće wotytynjenu kónz dozpił njeje: „Niž jako bych to šame hižo sapschijał abo hižo dokonjany byl. Ja hišće šam so njedzeržu ša teho, so bych to šame sapschijał.“ Ale runje tole pōšnacze jeho do přědka čžeri: „Ja šapomnju, šchtož š pokleđa je a šteju šwěru ša tym, šchtož š přjōdka je. Ja honju š temu wotytynjenemu kōnzaj ša tym darom, kotryž pokazje to njebjeske powołanje Bože w Šhrystušu Jesušu.“

Duž wot japoschtoła wufnmy:

Do přědka krocžicž.

1. Wón wufnawa ponižnje, so jo hišće sapschijał njeje;
2. Wón njewustawa honičž k temu wotytynjenemu kōnzaj.

1. My šmy wot Šhrystuša sapschijeczi. Šizom pšchi šwjatej šchčženizy je wón š tebi prajil: „Ty šy mój, ja šym čže š twojim mjenom wolał.“ Wón je tebe sapschijał. Tehdom jo hišće šrosymil nješy. Duž dyrbješche džěń pšchincž, hdyž ty to šaczu. To je tōń džěń, na kotrymž šy so šprownje š temu Anjesaj wobrocžil a wufnal: „Ja šym mojeho Anjesa šesom Šhrysta.“ Š tajkim

wobrocženym Pawol rěczi. Rěczi wón tež š tobu? Šacž je dolho tralo, to ničžo njewuczini, jeno so je wěrnō, so šy so wot teho Anjesa sapschijecž dał.

Š hdyž šmy woprawdže wot njeho sapschijeczi, dyrbimy tež jeho šako sapschimnecž. Wón je naš přjedy lubował, duž lubujmy tež jeho! To je naš šchšezijanski nadawł, w kotrymž dyrbimy do přědka krocžicž. Šak dolho traje? Šdy šmy hotowi? To našche žyle žiwjenje njewudošaha. My mamy hacž do kōnza njepšchecžela w naš, kiž Šhrystuša sapschijecž njecha. Duž traje bēdjenje hacž do kōnza. W tajkim dopřědkatrocženju pał ničžo štrachnišche njeje, hacž hordosčž, so je tōń dar hižom sapschijaty. Šasłěpšcha hladačka teho dara je ponižnosčž. Šchto je Pawol wšchitko čžinil a pšchecžerpil — a tola tale ponižnosčž: „Ja hišće šam so njedzeržu ša teho.“ Š to dyrbi tež našche šłowo byčž, kotrež je napišane na šhorhoj našcheje ewangelšteje žyrkwje. Wěrnosčž njeje mōrwe wobšedžěnistwo — ale my mamy wěrnosčž jenož tak daloko, hacž šebi ju pšchezo š nowa dobywamy — my šmy jenož tak daloko šchšezijenjo, hacž to š nowa wšchēdnje bywamy, roščžo w pōšnaczu. Luther praji: „Šchšezijan je w bywanju.“ Šle šak jara pobrachuje to pōšnacze, so wotytynjenu kōnz hišće dozpił nješmy. Ponižnosčž šy wrota š šbožu. Šdyž tōń Anjes naš ponižuje, čžini naš wulkich. Š hdyž šamo na puczu šboža krocžel do přědka pšchindžemy, dyrbimy ponižni byčž. Pšchetož my nješmy tu krocžel čžinili, ale tōń Anjes je ju w naš čžinil. Š jeno tōń šchšezijan, kiž wě, šak wjele jemu hišće pobrachuje,

2. njewustawa w honjenju k temu wotwytynjenemu kónzu. Pawol powšchittkownje praji: „Ja honju ja tym, hač bych jo sapschijal.“ A kač wón to čini, wón dale wuwjedže: „Ja sapomnju, sčtož s popleđa je.“ Tak dyrbymy tež my myšlicž a šo wottorhnyčž wot šwěta, hdyž tež naša wutroba šo wobara a šwět šo nam rjany a samjedny pokajuje. Hewak njemóžemy k wotwytynjenemu kónzej dóncž. Pawol praji: „Ja šteju šwěru ja tym, sčtož s priódka je.“ Wobras je wsaty wot tych, kiž wo wjetu běžachu. Jenož do přědka hladacž a wschitke mozy napinacž, šo bychmy wotwytynjeny kónz dozpili. A tón Knjes naš pokajni, hdyž na njeho šwoje doměrjenje stajamy — a tón dar nam namacž da, kotryž pokajuje to njebjeske powołanje Bože w Šhrystušu Jesušu — k našej sbóžnosći, hdyž šmy dobědžili. Hamjei.

Čsoje wusnacž Knjesoweho ryczerja.

(Šil. 3, 12—16.)

Šlósš (W. miš. harf., čzo. 133.): Šiši tym kručž woštanje —.

Kručžer šhwata Knjesowu
Na kónz pschezo njespróžny;
Njemóz šwoju wusnawa,
Š Knjesa móž pak doštawa! —

Njeje hižo sapschijal
Abó běh šwój dokonjal;
Šoni pak šo dobyčžom,
Šo by džěl měl s Šhrystušom.

Sapschijaty wot Knjesa
Ducha ponižneho ma;
Šhwata k wotwytynjenemu
Kónzu pschezo s šhutnosćžu.

Šdaleny džě woštawa
Wote wsčeho hordženja;
— Šlej! to dokonjany je,
Kotryž šprawy woštanje.

Šhrystuš sapschijal je joh',
Ša Šbóžnika dal jom' šo,
Duž čže jeho sapschijecž,
Šo mohł žiwjenje s nim mēcž.

Ščtož je hižo s popleđa,
To wón rady sapomnja;
Ščtož pak s priódka kiwa šjom',
Šwěru čže se žedženjom.

Powołanje njebjeske
Šbóžnosćž w Knjesu woštanje
Wěrjazemu na pucžu
Š njesachodnom' dobyčžu.

Dokonjanosćž špodobna
Bohu — čžěr je ponižna,
Šo kotrejž ša dobyčžom
Šprawy šhwata s Jesušom.

Šróna kiwa žiwjenja
Wědzerjam kaž krašna mšda,
Kručžer Boži Jesuš je,
Kiž joh' na kónz dowjedže.

Šoimny k wotwytynjenemu
Kónzu pschezo s šhutnosćžu! —
Jesuš šam, Šmanuel,
Budž našch wuswoleny džěl! —

U.

Šetkanje na pohrjebnišćžu.

Šako jene rjane léčžne popoldnje pschi rowje šwojeje njebo-
čžicžkeje mandželškeje praschizowome wubitki (Sphentriebe) pschirěšowach
a wobtwjerdzowach, widžach žyle we šwojej bliskosćži želazeho nana
pola džěčžazeho rowa štejecž. Šhutnje a do myšlow ponórijeny
wón kaž bjeswědomnje mojemu džělu pschihladowasche, a ja njewěm,
kač to pschińdže, mješ namaj wuwí šo mi njesapomnita rosmołwa.

Wón mi powjedasche, šo je Wóh jemu psched krótkim čžakom
jeho šydomlětneho šyna, na distheritis šchorjeneho, nahle wšal,
a šo staj wón tač derje kaž wošebje jeho mandželška s tym
džěščžom wjele šhubitaj, dofelž běšče wono, tač pěčne a dobre,
radoščž jeju žiwjenja bylo. „A tola“, tač tónle nan pokračowasche,
„njemóžu pschi wsčej bolosćži hinač, hač šwojeho Knjesa šhwalicž
a šo jemu džakowacž, kotryž móže we šwojej mudrosćži tež pod
najčžěššim pruhowanjom jeno myšle měra nad namaj mēcž.
Mješ tym šo dyrbjach ja dotal šwój pucž wěry šam hicž, je
milosćžiwny Wóh se šmjercžu naju lubušča mojej žonje wutrobu
wotdobyl, šo šo wona nětko šo mnu modli, šo mnu wěri a šo mnu
w Božim šlowje čžita, šo bychmož s njeho trošcht a pokoj ša dalschi
pucž naju žiwjenja čžerpalož.“

Tač a hiščeže wjele drugeho rěčžesche bohupoddaty nan, drje
se želazej wutrobu, ale tola s wješekeje wěštosćžu a pošny nadžije
na šašowidženje se šwojim džěščžom. Š wy štaršchi, abó ščtóz
wy šče, kiž wy płacžo, šnadž husto s moršotanjom wo šwojich
šemrjetnych lubnych štoržicž, čžinčže kaž tónle nan; podwolčže šo
wodženjam wulkeho a šmilneho Woha, wón tež wam po wsčej
bolosćži a wsčěm žarowanju tola šašo šlónzo šwojeje huadny
šwěčžicž da.

F.

Čón, kiž čže šwarňuje, njespi.

Njebóhi profesor Luthardt w Lipsku powjeda we šwojich
Dopomnjenjach se šwojeho žiwjenja šlědowazu podawišnu: Š léčže
1848 wopytach šwojeju štarščeju w Šürnbergu. Še šwojim
bratrom, jenym lékarjom, džělach léhainju. Šas w nožy wotucžich,
mi šo šdasche, šo porno mi něščto pikotasche. Šo tola žane myšče
byčž njemóža, pomyšlich; njewopschijomny štrach nje nadpadže a
s loža čžěrjesche; ja s njeho wustocžu — a w tymšamym woko-
miku padže s móžnym wrješšotom kručž štwineho wjerčha na moje
ložo, runje na mój hłowak. Šo wsčho šta šo špěšchnišcho, hačž
jo powjedam. Šolnož běšče nimo; jač tu štejach, runje 1 hodžinu
na žyřšwinej wěži bijesche. Mój bratr, kiž mješesche šwoje ložo
pschi napschecžnej ščženje, wotucži, widži mje w šošli psched
šwojim ložom štejecž a šo prasčha, ščto je. Ša jemu rjetnych:
kručž wjerčha je dele padnył. Šo, wón džěšče, wobrocži šo a
špi dale.

Šako do bydlanskeje štwy šastupich, pschija mje moja macž,
kiž bě mješ tym čžiste ščaty k njedželi do tamneje šomory do-
nješla a widžala, ščtož běšče šo tam podačo, s huujazyh wu-
wolanjom: „Šiši šamym bě ty džěčžo šmjercže!“ A wěšo to běč.
Špomnjeny kručž wjerčha mješesche wulki wobšah a šhětru tołštosčž
a drje wjazny dyžli žentnač wazesche, tač šo budžišče wón s wěšto-
ščžu moju hłowu rosmjatł. Š ščěščnež rnyje, kotrejž trěbne na-
šhilenje pobrachowasche, běšče šo dlějšchi čžak šem desčžžna woda

hromadziła, i njeje pschelowała a w tamnym róžku wječch pschemacžala a rostróšchila. Nichtó njeběšche to pytnyl, hačž stóncžnje f temule wotwalej dóńdže. —

Raf to pschjindže, so mžesche czichi pitot człowjeka f taf hlubofeho spanja sbudžicž? Raf, so wón wotucži, taf rucže strach pytnywschi so posběže, — mjes tym so wobarnowany bratr w najbližšchej blifkoscži czifche dale spafche? Wěra nam tele hubańčka wujafnjuje; pschetož wona wě wo tym, kotryž je w tychle potajnych swižowanjach džělawy, naž pschecžimo wschej strachoscži fathowa a pschede wschitkim stym wobarnuje.

F.

Sso njestrachuj!

Sso njestrachuj, hdyž horja wichor duje,
Pucž wutrobicže dži tež czernjojty;
Nječ f njewjedrami wscho so wobczahuje,
Čže wodži i miloscžu Bóh schčedriwy;
Hdyž f Bohom džesč, wo wěrnoscž wojujo,
Dha njeboj so!

Sso njestrachuj, hdyž fwět cže pschepósnawa,
Hdyž wobdawa cže lešč a ludanje;
Je twoja schčezka pschezo runa, prawa,
Dha nudy stóncžnje krašny wulhód kče;
A chžyła wutroba f nadž stamacž so,
Čže nještróž to!

Sso njestrachuj! Čži rjane myto kčžewa,
Hdyž pobožnosče drohu pucžujesč;
Hlej, we njeju so dohycže cži f mēwa,
Ty f puscžiny do Ranaana džesč;
Duž mužnje shladuj na kchiz, na horjo
A njeboj so!

Sso njestrachuj! Wěr, Bóh twóji dóit tu wodži,
Wón f tobu jeno myšle mēra ma;
Nječ twoja dušcha ja schrystušom kchodži,
Dha kchewja ju tam palny Ziona;
Duž stroschtny budž, haj, Bohu porucž wscho
A njeboj so!

K. A. Fiedler.

Pschi khoroložu.

Snaty schottiski předar Chalmerš ras jenu žonu na to stozicž kšcheshche, so jejna cžěžkothora džowka ničžo wo nabožinje wjedžecž nochže. Wona jeho prosheshche: „Něčžče tola Wy ras f njej! Mój muž a ja a wjazori pschecželjo fmy to spytowali, ale jejne sadžerženje je žyle wotpošafowaze. Tam nětko leži we fwojich cžerpjenjach a boloscžach, ale bjes troschta a wofschewjenja Božeho kłowa.“

„„Mó, ja chžu hladacž, schto so cžinicž da““, džesche Chalmerš. Wón thoru hižom snajesche a rěčšesche f njej nanajpschecželnimisch, so nabožiny ani njeđótknywschi; jako bēchu jeho potom f njej kameho wostajili, so ju wón f pschecželnimym hlošom woprašča: „„Čsu Waš wěšče f nabožinu kchětro wjele cžwilowali, njewěrnó?““

„Haj, wěšo!“

„„Njedhrbju Wašchim pschuwšnym prajicž, so nochžyli bližšche schěšcž měšazom ani kłowčka wo nabožinje rěčžecž?““

Thora so trochu stróži a džesche: „Sa fym jara thora, schtó wě, hačž budu po minjenju pollěta hišcže pschi žiwjenju!“

„„Dha prajmy tsi měšazy!““

„Tsi měšazy! Schtó wě, hačž fym hišcže taf dotho žywa!“

„„Raf by f jnym měšazom bylo?““

Thora trochu tschepjetasche: „Sa njewēm —“

„„Čžemoj tydžen prajicž?““

„Taf hačž na postajeny džej jo wotstorcžicž, to tola rada nochžyła!“

„„Wy macže žyle prawje““, duchowny rjekny, „„ja fym tež Wašcheho nahlada; lěpje je, tu wěž niz wotstorkowacž, mój čžemoj nětkole na mēšče wo Bosh a wo wěčžnosčži rěčžecž.““ Wón rěčžesche a modlesche so f njej; jej bu lóžšcho a fwobodnišcho, wona mēšesche wješele a troscht na jeho blifkoscži a pošluchafche rada, taf wón f njej rěčžesche wo tym, schtož dušchi mēr dawta.

F.

Wobrocženje tsjoch židowskich kotrow, 1798 w Barlinje kschčenyh.

Podawa F.

(Stóncženje.)

Předarjo prajachu f džecžom: „Schto čžecže cžinicž, hdyž waš njepschiwosmjemy? Wy dhrbjale tola sašo f fwojimaj staršchimaj hicž; pschetož wy džē žaneho předarja nusowacž njemóžecže, so dhrbjal waš pschiwšacž.“

Ma to wotmolwi to wóšom lēt stare džecžo: „Wobaracže so wy, mje pschijecž, dha mje tola mój najlubšchi Šesuf pschiwosmje, fiž je na kchizju sa mnje wumrjel. D wón mje do fwojich lubošnych rukow wosmje a mje njewopuschcži; pschetož wón ma džecži lubo, a ja mam jeho tež lubo, a tale luboscž njedhrbi we mojej wutrobje nihdny wuhafnyč.“ — A taf počachju wone wschitke hromadže f jnym rtom prajicž, so dhrbi Šesuf, fiž je na kchizju wumrjel, jich najlubšchi jenicžki Šesuf wostacž a so jeho nochžedža wopuschcžicž; cži lubi knježa předarjo chžyli tehodla jim tu luboscž wopofajacž a je w kchescžijanstwje rošwucžicž. — Wone padžechu na to předarjam f nohomaj, kschachju jim ruzny a nobi f wjele kšlami a wotpožichju sašo fwoje pšnacže wěry w pschitomnosčži fwojeju staršcheju, f wěšoscžu wobtrucžiwšchi, so je ničžo njecžeri hačž jenicžny luboscž f Šesufej, wschitko, tež fwojeju staršcheju wopuschcžicž; jenož Šesufa njewopuschcža, fiž je na kchizju sa nje wumrjel.

Nad tajkej luboscžu tychle džecži f Šesufej so wschitny wulny spodžiwachu, tež předarjo so kšlšow šdžeržecž njemóžachu, so tele džecži taf šjawnje a kthoble wěrnoscž wo našchim Šnjesu Šesufu a jeho šbóžnyhčžinjazej luboscži taf rjenje porjadu a bje wscheho strachowanja wušnawachu. Taj staršchej pač, kotrajž bēschtaj tež hišcže póbła, prosheshchaj předarjom, so by so jimaj wotpuschčžilo, so f mēloj so hišcže juntrócž se fwojimi džecžimi rošrěčžecž, schtož bu jimaj dowolene.

Ma to džěšchaj staršchej do póbłanskeje stwy a prosheshchaj je hišcže nětkotre hodžiny hačž nanajwutrobnišcho f wjele kšlami a f najluboscžiwšchim wotofchowanjom, so dhrbja so tola naprošhčž dacž a f nimaj hicž; ale wschitko proshenje staršcheju, wschitke jeju kšlšy, jeju dešpadanje pschē džecžimi njebē taf móžne, so by wulku luboscž f našchemu Šnjesej Šesufej w jich wutrobach wuhafnyč mohlo. Wschitke tsi džecži kšlubichu wěšče se kšlami najwjetšcheje luboscže, so wone na fwojeju staršcheju nješku ške; ničžo dnyli luboscž f Šesufej, fiž je na kchizju jich hrěchow dla wumrjel, cžini, so dhrbja so wot fwojeju staršcheju džělčicž.

Nětk předarjo hišcže pošledni krocž spytachju, taf wabliwje hačž jenož móžachu, džecži narěčžecž, so bychu tola sašo se fwojimaj staršchimaj domoj schle. Ale džecži padžechu f nowa postajenym

komisarom k noham a proschachu s najwutrobnišchimi bhlami, so bychu jeno jich starschimaj domoj hicz dali; wone sašo wobtwjerdžachu, so na zylym hwěcze nicžo njeje, sčtož by jim je kwojeju starscheju doma hicz kasalo, dnyli jenicžy luboscz k Sesuŕej, kiž je ja nje na kschizu wumrjel, a so nicžo njedyrbi wjazy na hwěcze bycz, sčtož by je wot Sesuŕa wotdželicž mohło. — Wone tež sawěsčachu, so je hišcže wjazy židowskich džěczi, kiž su bebi twjerdže pschedewšale, so chzedža kšesčizienjo bycz. Ale ty najlubšchi Sesuŕo! wone prajachu, směješ tež ja nje kwoj wuhladny čaš? — Luboscz džěczi k naschemu Knjesej Sesuŕej spodžiwanje wubudžowasche. Sdnyž wone něhdže papjerku do rukow dostachu, na kotrejž bě Sesuŕowe mjeno čišcžane, kiž inajachu, hačž runje čitacz njemóžachu, dha tuto mjeno s najhorzyschimi bhlami kschachu, tak lube bě jim mjeno Sesuŕ. Sdnyž něhdže kšesčiziansku knihu nadeždžechu, dha wschitko kwpjenka ja Sesuŕowym mjenom pschepytachu. S wobemaj rukomaj mjecžichu a čišcžachu wone drohe mjeno Sesuŕ na kwoju wutrobu a pschelinwachu bohacze bhlly s horzeje luboscz pschecžiwu naschemu Knjesej Sesuŕej.

Duž buchhu nětk te džěczi k roswučženju pschijate; a starschej šo s jara wulkim hnucžom wot nich džěleschtaj.

Ma to bu wot postajenych komisarow porucžene, so dnybja šo te tsi džěczi sjawnje w zyrkwi we wěrnym kšesčizianstwie roswučowacz.

Dymaj starschimaj tak derje kaž druhim židam běsche dowolene, do zyrkwi pschitkhadžecž a to, sčtož bebi něhdže pschecžiwu wěrnosczzi ewangelijona myšlachu, džěcžom wosjewicž. A jako běchu nětk džěczi, kaž šo kšuscha, roswučžene, buchhu wone po wotpołożenju kwojeho wěruwšnacž psched jara wulkej šromadžisnu wot knjesa magistra Heinricha Hamana kšcžene.

Najstarscha kotra dosta we kwojatej kšcženizy mjeno Konstantina Friederika, druga Sofija Johanna, tšecža Marja Khrystijana. Teke mjena běchu bebi šame wuswolite.

„Knježe Sesuŕo!“ — bu nad nimi proschene — „płodž ty we wutrobach tyhle džěczi tajku luboscz k bebi a k kwojej kmjerczi na kschizu psches kwojeho kwojateho Ducha a psches kwoje kwojate kłowo, so bychu tute židowske džěczi junu na tamnym dnju wjele kšesčizianow šatamacž njepomhale. Ale tež w naš wšchitkich plodž tajku wutrobnjehorjazu luboscz, so bychu nasche wutrobny s wutrobu Sesuŕa, nascheho Knjesa, byle. Hamjen.“

* * *

Wy lubi starschi, o hdy byšcže wy jenož kwojim džěcžom wučžbu wo Sesuŕu s čašom snajomnu činili! A wy pschecželjo a wučerjo młodosče! hdy byšcže wy wschaf pschi kwojim roswučowanju žaneje liwosče na bebi widžecž njedawali pschi šbudžowanju młodosče k sažnemu poddacžu wutrobny Bohu a k žiwej wěrije do Knjesa Šesom Khrysta! D so chzyl jeho tak šapschijecž, kaž je wón nam wot Boha šcžinjeny k mudrosčzi, k prawdosčzi a k wumóženju! — Tole fromne kšesčizianske wopokasanje, s waschim šnamjenjom wobtwjerdžene, by wjele žohnowanja pschijnjěšo.

Wy lubi kwojo a lube džowki, njech tež šcže, sčtož chzecže, dajcže bebi tónle prjedy wopišany podawš k wutrobje hicz, a pschepytajcže šo, hačž šo pola wasž tež tajka horza luboscz k waschemu Šbóžnikej, kiž je w njewuprajnje čzěžkim čzerpjenju na hanibnym kschizu wumrjel, namaka. Wy dnybice wschaf šdobnje s lubosczu pschecžiwu njemu tež jeho prawi wučžomnizy a našlědnizy bycz. Wón je džě bebi to derje wo wasž šašlužil. — Šdžeržcže a hladačcže šo wschaf wscheho šeho a šwětnego towarštwu, hačž so byšcže do štrachoty pschijšchli, se šwětom šhubjeni bycz. — Proschcže lubeho Boha wo móž Šswjateho Ducha, so by

wam nowu wutrobu, niž jenož wolu, ale tež šamoženje k dopelnjenju dal.

Lubi młodži pschecželjo, kotrymž budže šwědomnje prajicž, so ma s nimi hinaš bycz, je-li so dnybja šo Bohu špodobacz, njepowjedžcže kwoju wutrobu dlěje temu, kiž je jenicžy teho dla a w tym wotpohladanju tu na tón šwět pschijšchol, jenicžy teho dla najcžezšche tyšcnosče a najhanibnišchu kmjercž pschecžerpiš, so by hrěšchnikow šbóžnych čžinicž mohł.

Derje wam, pschecželjo, hdyž wosšamknjecže, tak čžinicž, kaž je tu prajene! Wasche šbože je njewurjeknite, jeli so hačž do kónca kwojeho žiwjenja wobštajnje wostanjecže w lubosczzi a šwěrnosczzi kwojemu šwěrnemu Šbóžnikej, kotryž je wasž se kwojej drohej krowju wufupil. — Wy macže potom njeschodne, njewomasane a njeshwadliwe herbstwo, ša wasž w njebjeshach wobkšowane, dočžacž.

Wón, naš kšesčizny Šbóžnik a lubowat našchich dušchow, žohnuj k temu horjeka powjedane powjedaničžto a tole wutrobne napominanje kwojeje njewušlědžomnje lubosče dla! Hamjen.

Wschelake s bliska a s daloka.

— Pschichodnu njedželu směje šo lětusche 3. šerbske kšeschenje w kschiznej zyrkwi w Draždžanach. Špowjednu wučžbu směje wódžer našchich šerbskich kšeschenjow, knjes šaraš rycžer Šakub, a předowanje knjes šaraš Mróšaf s Budyschinka.

S Šrodžišcžca: Šod wódženjom wyškofodostojneho k šararja Mróšafa šo tež lětku wot 20. aug. hačž do 17. septembra šašo našch „šerbski šeminar“ wotmě, na kotrymž šo tuczi šerbszy studentojo wobdžělichu: k. Walter Mróšaf s Šrodžišcžca, Jan Škencž s Wjelecžina, Gustav Šjerwa s Wulkeho Dajina, Šhorla Wyržacz s Šornjeho Šunjowa a Božidar Šapler s Budyschinka. Šaž prjedy hižom, tak bu nam tež lětku šašo škladnoscz data, šo w lubej macžeršcžiznje wudospoknicž a s dohom tež wo šastojškim džěle něšcto našhonicž. Tak šo wschědnje w rěcznizy wuwučowachmy s noweho šakonja listy šw. Šetra a Šudašcha pscheložowachmy a bebi roškladowachmy, a psches pscheložowanje dogmatiškeje knihi tež čzěžke wuraszy pschekšerbschicžicž nawutnychmy. Wyšche teho bu s mašeho katechisma Knjesowa modlitwa rošpominana, a wjecžor šo nowy wudawš šerbskeje agendy čžitasche s wošebitym džiwianjom na trjebanje w šastojštwje. Šijo s našž tež šerbszy předowachmy a wschitzy woštatnu šlužbu šastarachmy; teho runja sčtyrjo šerbsku katechesu wotměchmy, a jedny tež jednore pohrjebny džeržesche.

Ša wschitko to a wošebje tež ša tak luboscziwu hospodliwoscz, w šarskim domje nam pošicženu, wyškofocžesčenemu knjesej šararjej Mróšafej a jeho kwojbyje najwutrobnišchi džaf wuprajamy. Wóh luby Knjes pak chzyl tež dale wódžerjej našcheho „šerbskeho šeminara“ štrowoscz a móž mišoscziwje špožcžicž, so mohł hišcže dołhe lěta nad šerbskimi studentami škutkowacz Bohu k čzesczi a Ššerbam k wužitku.

— Šašdženu šrijedu džěšche šrudžaza powjescž psches Šjebwačžidlsku wošadu. Knjes šaraš rycžer Šakub, horžolubowany šwěrnny dušchowpastyr kwojeje wošady, kiž tam nětko 33 lět jako šaraš s wulkim žohnowanjom škutkuje, zyrkwinschemu pschedštejicžestiwu šjewi, so šo 1. novembra čžerpjenja dla na wotpocžinš poda. Wón chze kwoj wotpocžinš wotbycz w Budyschiznje, hdyž je jeho nan s wulkim žohnowanjom škutkowal jako šaraš Michalšej wošady.

— Š twarom noweje šary we Šupoji je šo šašdženy tydžer šapocžalo. Šahladowarštwu twara leži w rukomaj Draždžanskeho architekty, kiž je wot konsistorštwu postajeny. Šalěto dnybci twar došonjany bycz, so mohło šo w lěczu do njeho šaczahnycz.